

de ovenfor angivne Regler selvfølgelig ikke i deres Helhed kunne finde Anvendelse, naar Naadigheden over Boet paa Grund af, at Kreditorernes Fyldestgjørelse er sikret, i Medfør af § 18 er gaaet over til Arvingerne, men at der fra dette Tidspunkt af maa forholdes efter Reglen i § 51, hvorom nærmere nedenfor.

Forslagets § 19 hviler paa den Opfattelse, at der til en retsfærdig Dpgjørelse af et Dødsbo, i hvilket Arvingerne ikke have vedgaaet Arv og Gjæld, ordentligvis udtræves Udstedelse af Proklama til Kreditorerne. Kun gennem en almindelig Indkaldelse og Fyldestgjørelse under Et af samtlige Fordringshavere kan der opnaaes Sikkerhed for, at ikke enkelte Kreditorer paa Grund af et tilfældigt Forspring i Tid erholde Dækning fremfor de andre. Fra denne Hovedregel, der utvivlsomt stemmer med den gjældende Ret, er der dog i Forslagets § 42 gjort den Undtagelse, at Udstedelse af Proklama kan undlades, naar der i Dødsboet ikke findes Midler til at dække andre Udgifter end Begravelsesudgifterne og privilegerede Fordringer. Dette stemmer med en langvarig Retsspraxis, der finder sin Forklaring i, at der her ikke haves Midler til Dækning af andre Kreditorer end saadanne, som let kunne findes uden Proklama, og at dettes Udstedelse saaledes vilde være ganske hensigtsløs. Det har fremdeles været Gjenstand for Overveielse i Proceskommissionen, om der maatte være Grund til fra Hovedreglen om Proklamas Nødvendighed endvidere at gjøre en Undtagelse, svarende til den, der maa antages at ligge i den i Lov 30te November 1857 § 4 givne Bestemmelse, hvorefter Indkaldelse af Kreditorerne kan undlades, naar den Afdøde efter sine Livsforhold ikke kan formodes at have staaet i nogen ualmindelig Forbindelse formedelst Handel eller deslige, og derhos en eller flere af Arvingerne, den længstlevende Ægtefælle eller Andre, til hvem Boet overdrages, erklære at ville paatage sig Boets retmæssige Gjæld og sørge for dens Betaling. Som bekendt har denne Bestemmelse ligesom dens Kilde Plakat 26de Oktober 1792, der bruger ganske de samme Udtryk, givet Anledning til Tvivl. Fra nogle Lovkyndiges Side

er den Fortolkning gjort gjældende, at vel de Arvinger, som have afgivet den i de nævnte Lovbud ommeldte Erklæring om at ville paatage sig Boets Gjæld, derved blive pligtige til at tilsvare den senere opvaagnende Gjæld fuldt ud, men at der, forsaavidt nogle af Arvingerne have undladt at afgive en saadan Erklæring — som navnlig umyndige Arvingers Bærger efter Omstændighederne kunne have grundet Betænktheden ved at tiltræde. —, ikke kan paahvile disse personligt Ansvar for Gjælden. Paa den anden Side er der herimod gjort gjældende, at det ikke let og i alt Fald ikke uden bestemt Lovhjemmel tør antages, at Arvingerne eller nogle af dem kunne undgaa personligt Ansvar for Gjælden, naaget intet Proklama er udstedt, og at Anvendelsen af den i de oftnævnte Bestemmelser hjemlede Fremgangsmaade derfor maa medføre, at de umyndige Arvinger, hvis Bærger ikke have tiltraadt Erklæringen om Gjældens Overtagelse, overfor Kreditorerne ere pligtige til i Forhold til deres Arveret at tilsvare den senere opvaagnende Gjæld fuldt ud imod Regres til de myndige Arvinger i Genhold til den af disse afgivne Erklæring om at ville paatage sig Gjælden. Betydningen af de omspurgte Bestemmelser vilde herefter altsaa egentlig blive denne, at de myndige Arvinger kunne undgaa den af Proklamas Udstedelse flydende Forhaling af Skiftet, imod at de forpligte sig til at holde de Umyndige skadesløse for den senere opvaagnende, paa Skiftet ubekjendte Gjæld. Denne Opfattelse kan imidlertid neppe anses for stemmende med rigtig Lovfortolkning. Forinden Pl. 26de Oktober 1792 udkom, havde der ikke egentlig Hjemmel i Lovgivningen for, at der overhovedet skulde finde en præklusiv Indkaldelse af Kreditorerne Sted i de Boer, der behandles i Overensstemmelse med Frdn. 8de April 1768. Først i Pl. 26de Oktober 1792 er det ligesom senere i Lov 30te November 1857 § 4 bestemt forudsat, at der til Boets lovlige Behandling i Almindelighed hører Udstedelse af Proklama til Kreditorerne. Dette maa vistnok føre til, at Arvingerne i de Boer, hvori det i Strid med den saaledes forudsatte Hovedregel er undladt at udstede Proklama, ikke i Genhold til Frdn. 8de April 1768 kunne undgaa person-